

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 20.

Vydána dne 3. dubna 1935.

Obsah: (47.—50.) 47. Zákon, kterým se osvobozují věnování k založení a k rozmnožení základního jmění nadání „Ústav T. G. Masaryka“, jakož i jiná věnování na oslavu 85. narozenin prvního presidenta republiky od daní, kolků a poplatků. — 48. Nařízení o některých opatřeních v elektrárenském hospodářství. — 49. Nařízení, jímž se mění zákon ze dne 27. listopadu 1930, č. 168 Sb. z. a n., o daní z piva. — 50. Nařízení, kterým se provádí zákon ze dne 17. prosince 1926, č. 233 Sb. z. a n., o dávce ze šumivého vína.

47.

Zákon ze dne 15. března 1935,
kterým se osvobozují věnování k založení a k rozmnožení základního jmění nadání „Ústav T. G. Masaryka“, jakož i jiná věnování na oslavu 85. narozenin prvního presidenta republiky od daní, kolků a poplatků.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Věnování učiněné k založení nadání „Ústav T. G. Masaryka“, jakož i dary a jiná bezúplatná věnování, která v kalendářním roce 1935 byla nebo budou poskytnuta k rozmnožení základního jmění tohoto nadání, osvobozují se od daní, kolků a poplatků; pokud při tom jde o daně přímé, platí obdobně ustanovení § 3 zákona ze dne 12. července 1928, č. 120 Sb. z. a n. Při věnováních na případ smrti jest podmínkou osvobození, že se věnování stanou účinnými v uvedeném roce.

§ 2.

O věnováních mezi živými, učiněných v roce 1935 na oslavu 85. narozenin prvního presidenta republiky Československé, platí obdobně ustanovení §§ 1 a 2 zák. č. 120/1928 Sb. z. a n.

§ 3.

Vláda se zmocňuje, aby výhody podle obdoby tohoto zákona povolila pro bezúplatná věnování, učiněná na oslavu památky i jiných osob zvláště o stát zasloužilých.

§ 4.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej všichni členové vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Beneš v. r.	Dr. Czech v. r.
Dr. Černý v. r.	Dr. Hodža v. r.
Dr. Trapl v. r.	Bradáč v. r.
Dr. Krčmář v. r.	Dr. Meissner v. r.
Dr. Dérer v. r.	Dr. Spina v. r.
Dostálek v. r.	Dr. Franke v. r.
Bechyně v. r.	Dr. Šrámek v. r.

48.

**Vládní nařízení
ze dne 22. března 1935
o některých opatřeních v elektrárenském
hospodářství.**

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. I zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., kterým se mění zákony o mimořádné moci nařizovací ze dne 9. června 1933, č. 95 Sb. z. a n., a ze dne 15. listopadu 1933, č. 206 Sb. z. a n.:

§ 1.

(1) Všeuzitečné elektrické podniky jsou povinny předložiti ministerstvu veřejných prací na jeho vyzvání ve stanovené lhůtě všechny jim žádané podklady, jichž jest třeba k posouzení, zda by mohly býti zlepšeny poměry ve výrobě nebo ve spotřebě elektřiny anebo zda všeuzitečný elektrický podnik je provozová-

ván účelně a hospodárně. Nesplní-li vyzvané podniky včas tuto povinnost nebo nepostaví-li předložené podklady k tomuto posouzení, může ministerstvo veřejných prací naříditi, aby byly provedeny u těchto podniků na jejich útraty revise za účelem zjištění potřebných okolností. Při těchto revisích jsou podniky zejména povinny předložiti revisním orgánům všechny knihy, doklady, spisy a pomůcky a dáti všechna vysvětlení, jichž budou orgány ty potřebovati, jakož i dovoliti jim přístup do obchodních a provozních místností.

(2) Zemský úřad příslušný podle sídla elektrického podniku může u všech elektrických podniků upravit podle volného uvážení všech okolností ceny elektřiny, které jsou nepřiměřeně vysoké, a elektrický podnik jest povinen elektřinu za upravené ceny dodávati. O odvoláních proti rozhodnutím zemských úřadů rozhoduje ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvy financí, sociální péče a vnitra a, jde-li o elektrické podniky bez práva všeužitečnosti, též v dohodě s ministerstvem průmyslu, obchodu a živností.

(3) Je-li toho v řízení podle odstavce 2 třeba, může zemský úřad nebo ministerstvo veřejných prací si vyžádati podklady k posouzení, zda by mohly býti sníženy ceny elektřiny, a může podle potřeby naříditi, aby byly provedeny u elektrického podniku, jemuž mají býti ceny upraveny, na jeho útraty revise, pro něž platí ustanovení poslední věty odstavce 1.

(4) Právo ministerstva veřejných prací dozírati, zda všeužitečné elektrické podniky slouží soustavné elektrisaci (§ 1, odst. 7 zákona ze dne 1. července 1921, č. 258 Sb. z. a n., jímž se doplňuje zákon ze dne 22. července 1919, č. 438 Sb. z. a n., o státní podpoře při zahájení soustavné elektrisace, ve znění zákona ze dne 1. července 1932, č. 114 Sb. z. a n.) zůstává nedotčeno. Vykánávajíc toto právo dozoru může ministerstvo veřejných prací zejména též požadovati, aby všeužitečné elektrické podniky mu předkládaly opisy zápisů o jednáních všech svých správních i dozorčích orgánů, a všeužitečné elektrické podniky jsou povinny tomu včas vyhověti.

§ 2.

(1) Všeúžitečné elektrické podniky jsou povinny upravit ve stanovené lhůtě v mezích hospodářské nosnosti podniku a se zřetelem k rozsahu působnosti a odpovědnosti zaměstnanců služební poměry a služební požitky svých zaměstnanců podle směrnic vydaných ministerstvem veřejných prací v dohodě s ministerstvy financí, sociální péče a vnitra;

v těchto směrnicích budiž-též určeno, kterých zaměstnanců se tato úprava týká. Tato úprava podléhá schválení ministerstva veřejných prací v dohodě s ministerstvy financí, sociální péče a vnitra.

(2) Podobným způsobem bud'tež upraveny funkční požitky správních a dozorčích orgánů všeúžitečných elektrických podniků.

§ 3.

(1) Ministerstvo veřejných prací může v dohodě s ministerstvy financí, průmyslu, obchodu a živností, vnitra a zemědělství naříditi sloučení dvou nebo několika všeúžitečných elektrických podniků, dosáhne-li se tím snížení cen elektřiny anebo zlepšení poměrů ve výrobě nebo ve spotřebě elektřiny. Sloučení budiž provedeno tak, aby sloučené podniky náležely jednomu právnímu subjektu.

(2) Před nařízením sloučení vyslechne ministerstvo veřejných prací podniky, o které jde, a státní elektrárenskou radu nebo její výbor zřízený pro příslušnou zemi. Při nařízením sloučení bud'tež správy slučovaných podniků vyzvány, aby sloučení provedly ve lhůtě jim k tomu ve vyzvání stanovené, která nesmí býti kratší než 6 měsíců. Bylo-li takto sloučení nařízeno, stačí k usnesení společníků (podílníků) o sloučení i k ostatním usnesením s tím souvisícím nadpoloviční většina hlasů přítomných; odchýlná ustanovení společenských smluv (stanov) pozbývají účinnosti.

(3) Nedojde-li ke sloučení ve stanovené lhůtě, může ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem vnitra zříditi podnikům, o které jde, nebo některému z nich státní dozor, jehož úkolem jest působiti k provedení nařízeného sloučení. Orgány státního dozoru jsou oprávněny dohlížeti na vedení obchodů podniku se zvláštním zřetelem k nařízenému sloučení, nahlížeti do knih, dokladů, spisů, pomůcek atd. podniku a účastniti se schůzí všech správních a dozorčích orgánů podniku (valné hromady, správní rady, jednatelů, výkonného výboru, dozorčí rady, revisorů účtů atd.). K tomu účelu musí býti řádně a včas k těmto schůzím pozvány. Orgány státního dozoru jsou oprávněny zastaviti výkon všech usnesení těchto správních a dozorčích orgánů, která mohou míti nepříznivý vliv na nařízené sloučení anebo na snížení cen elektřiny anebo na poměry ve výrobě nebo ve spotřebě elektřiny. O platnosti usnesení, jichž výkon byl takto zastaven, rozhoduje ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem vnitra. Náklady spojené se státním dozorem hradí podnik, jemuž byl státní dozor zřízen.

(4) Při sloučení podniků budíž dbáno,

a) aby podnik, s nímž zrušovaný podnik se slučuje, převzal, pokud možno, zaměstnance zrušovaného podniku; pro takto převzaté zaměstnance zůstávají bez újmy ustanovení § 2, odst. 1 v platnosti nezměněné pracovní a mzdové podmínky stanovené příslušnými smlouvami (ujednáními) pracovními;

b) aby podnik, s nímž zrušený podnik byl sloučen, doplnil při potřebě zvětšení počtu zaměstnanců svůj personál, pokud možno, z oněch zaměstnanců, kteří v důsledku sloučení podniku se stali ve zrušeném podniku přebytečnými.

(5) Ustanovení §§ 3 až 5 zák. č. 258/1921 Sb. z. a n. o nařízení sloučení elektrických podniků zůstávají nedotčena.

§ 4.

(1) Ministerstvo financí může k návrhu ministerstva veřejných prací povolití úlevy při placení poplatků převodních (s přírážkami) a emisních odůvodněných majetkovými převody, jichž jest třeba k provedení sloučení nařízených podle § 3 do konce roku 1935, anebo může tyto poplatky zcela nebo částečně prominouti.

(2) Totéž oprávnění přísluší samosprávným svazkům ohledně dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

§ 5.

(1) Aby se zamezilo nehospodárné rozvádění elektřiny, nesmí všeužitečný elektrický podnik zřizovati, nabývati, najímati nebo provozovati — přímo ani nepřímo — elektrická zařízení (t. j. zařízení na výrobu nebo rozvádění elektřiny) v zásobovacím území jiného všeužitečného elektrického podniku (§ 6, odst. 2) za účelem dodávky elektřiny v tomto území, dokud se o tom s tímto podnikem nedohodí a dokud ministerstvo veřejných prací nedalo k tomu svolení. Dohody s podnikem, o jehož zásobovací území jde, není třeba, není-li podnik ten s to řádně zásobiti elektřinou odběratele, jehož zásobení má sloužiti elektrické zařízení druhého podniku. O tom, zda tento předpoklad je splněn, rozhodne ministerstvo veřejných prací. K posouzení všech směrodatných okolností jsou zúčastněné podniky povinny předložiti ministerstvu veřejných prací všechny k tomu potřebné podklady, zejména dodávkové smlouvy, tarify a rentabilitní výpočty. Při nesplnění této povinnosti jest užití obdobně ustanovení § 1, odst. 1 o revisích.

(2) Elektrická zařízení všeužitečného elektrického podniku v území, které mu nebylo

přikázáno k zásobování elektřinou (§ 6, odst. 2), mohou býti příslušným úřadem schválena (se stanoviska elektrisačního, stavebního, živnostensko-právního a vodoprávního) jen se svolením ministerstva veřejných prací. Pro elektrická zařízení, u nichž bylo dáno toto svolení, a pro jejich provozování platí předpisy platné pro všeužitečné elektrické podniky.

(3) Provoz elektrických zařízení, u nichž nebylo dáno svolení podle odstavců 1 nebo 2, musí býti místně příslušným okresním úřadem zastaven na útraty a nebezpečí toho, kdo je provozuje. V tom případě zaniká závazek dodávati elektřinu z takových zařízení.

(4) Všechny předpisy o vyvlastnění platné pro elektrická zařízení všeužitečných elektrických podniků, zejména předpisy § 7, písm. d), §§ 12 a 13 zák. č. 438/1919 Sb. z. a n., platí též pro jejich zařízení sloužící dodávce páry z jejich výroben elektřiny.

§ 6.

(1) Ministerstvo veřejných prací může v dohodě s ministerstvem vnitra po vyslechnutí zúčastněných všeužitečných elektrických podniků změnit hranice zásobovacích území těchto podniků, dosáhne-li se tím zlepšení poměrů ve výrobě nebo ve spotřebě elektřiny, anebo zamezení zhoršení těchto poměrů a záváže-li se podnik, jehož zásobovací území se rozšíří, že nahradí druhému podniku vzniklou skutečnou škodu, která mu vznikne touto změnou hranic a jejíž výši určí, nedojde-li k dohodě, ministerstvo veřejných prací na podkladě nálezu a posudku znalců.

(2) Zásobovacím územím jest území, které bylo podniku přikázáno k zásobování elektřinou jako všeužitečnému elektrickému podniku.

(3) Při určení náhrady podle odstavce 1 budíž vždy vyloučena hodnota staveb, zařízení a jakýchkoli majetkových podstat, pokud byly pořízeny z příspěvků poskytnutých veřejnými činiteli; rovněž ušlý zisk se nenahrazuje.

(4) Není-li některá ze stran spokojena s náhradou takto určenou, může do roka po vydání rozhodnutí ministerstva veřejných prací žádati za určení náhrady soudem v řízení nesporném, a to u okresního soudu, v jehož obvodě má sídlo strana, které má býti dána náhrada. Pro soudní řízení platí obdobně v zemích České a Moravskoslezské předpisy zákona ze dne 18. února 1878, č. 30 ř. z., o vyvlastňování k účelu stavby železnic a k provozování jízdy po nich, a v zemích Slovenské a Podkarpatoruské předpisy zák. čl. XLI/1881, o vyvlastnění, jakož i zásady stanovené v odstavcích 1 a 3.

(5) Při změně zásobovacích území platí obdobně ustanovení § 3, odst. 4.

§ 7.

Ministerstvo veřejných prací může v dohodě s ministerstvy financí, národní obrany, průmyslu, obchodu a živností, vnitra, zahraničních věcí a zemědělství zakázati přenos elektřiny přes státní hranice, a to z ciziny i naopak, lze-li od toho očekávati snížení cen elektřiny anebo zlepšení poměrů ve výrobě nebo ve spotřebě elektřiny. Při tom nerozhoduje, zda k takovému přenosu bylo dáno úřední povolení.

§ 8.

Přestupky tohoto nařízení trestají se podle čl. II zák. č. 109/1934 Sb. z. a n.

§ 9.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení a pozbývá jí dnem 31. prosince 1936; provede je ministr veřejných prací v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Beneš v. r.	Dr. Czech v. r.
Dr. Černý v. r.	Dr. Hodža v. r.
Dr. Trapl v. r.	Bradáč v. r.
Dr. Krčmář v. r.	Dr. Meissner v. r.
Dr. Dérer v. r.	Dr. Spina v. r.
Dostálek v. r.	Dr. Franke v. r.
Bechyně v. r.	Dr. Šrámek v. r.

49.

Vládní nařízení

ze dne 22. března 1935,

jímž se mění zákon ze dne 27. listopadu 1930, č. 168 Sb. z. a n., o dani z piva.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. I zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., kterým se mění zákony o mimořádné moci nařizovací ze dne 9. června 1933, č. 95 Sb. z. a n., a ze dne 15. listopadu 1933, č. 206 Sb. z. a n.:

čl. I.

K § 1 zák. č. 168/1930 Sb. z. a n. připojují se další odstavce tohoto znění:

(c) Pro ty, kdož pivo po živnostensku pro další prodej nebo odbyt vyrábějí, snižuje se

daň z jednoho litru piva v odstavci 2 stanovená

1. u piva výčepního o 5 haléřů,
2. u ležáku o 6 haléřů,
3. u piva speciálního o 15 haléřů,

pod podmínkou, že

a) přistoupí ke kontingentní smlouvě, kterou Ústřední svaz československých pivovarů vládě republiky Československé předložil a kterou tato vzala na vědomí,

b) uznají závaznost kolektivní smlouvy, má-li jejich pivovar sídlo v oblasti s platnou kolektivní smlouvou,

c) zaváží se, že nebudou vyráběti droždí, jež by podléhalo spotřební dani z droždí, pokud tak již nečinili v roce 1934, ani že se ne-zúčastní jakýmkoli způsobem na zřizování nových podniků ku zmíněné výrobě směřujících. Za výrobu droždí podléhajícího spotřební dani z droždí pokládá se též uzpůsobování kvasnic pivovarských, vinných atd., k tomu cíli, aby droždí lihovarské ve spotřebě nahrazovaly.

(7) Pro ty, kdož splní podmínky uvedené v odstavci 6, písm. a) až c) nejpozději do konce května 1935 a splnění těchto podmínek ohlásí nejdéle do konce června 1935 ministerstvu financí, přiznají se daňové úlevy s platností od 1. února 1935; těm, kdož tak ve stanovených lhůtách neučiní, budou daňové úlevy přiznány teprve od 1. dne měsíce následujícího po předložení ohlášení ministerstvu financí, že podmínkám, uvedeným v odstavci 6, písm. a) až c) bylo vyhověno.

(8) Originál kontingentní smlouvy bude uschován u ministerstva financí.

čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je ministři financí, průmyslu, obchodu a živností a sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Beneš v. r.	Dr. Czech v. r.
Dr. Černý v. r.	Dr. Hodža v. r.
Dr. Trapl v. r.	Bradáč v. r.
Dr. Krčmář v. r.	Dr. Meissner v. r.
Dr. Dérer v. r.	Dr. Spina v. r.
Dostálek v. r.	Dr. Franke v. r.
Bechyně v. r.	Dr. Šrámek v. r.

50.

Vládní nařízení

ze dne 29. března 1935,

kterým se provádí zákon ze dne 17. prosince 1926, č. 233 Sb. z. a n., o dávce ze šumivého vína.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 17. prosince 1926, č. 233 Sb. z. a n., o dávce ze šumivého vína:

§ 1.

K § 1 zákona.

(1) Šumivým vínem ve smyslu zákona jest víno z hroznů nebo z jiného ovoce, jakož i víno jakéhokoliv druhu, obsahující více než jedno objemové procento alkoholu a vyrobené zejména kvašením v lahvích (sekt), nebo umělým nasycením (impregnováním) kyselinou uhličitou, která při otevření láhve za šumění uniká.

(2) V pochybných případech, zda jde o šumivé víno ve smyslu zákona, rozhodne ministerstvo financí v dohodě s ministerstvem zemědělství.

(3) Prodejní cenou šumivého vína při výrobě v tuzemsku rozumí se cena účtovaná výrobcem bezprostřednímu odběrateli vína přímo z výroby.

(4) Obecnou cenou obchodní rozumí se cena, která se v době splatnosti dávky (§ 2 zákona) obvykle platí při stejném rozsahu odběru za šumivé víno stejného nebo podobného druhu.

(5) Finančním úřadem, který jest oprávněn žádati za stanovení obchodní ceny, jest finanční úřad I. stolice, v jehož obvodu jest víno uloženo.

§ 2.

K § 2 zákona.

Výroba šumivého vína pokládá se za skončenou, jakmile se láhev po odstranění kvasinek (u sektu) nebo po impregnování kyselinou uhličitou zazátkuje nebo jiným způsobem uzavře.

§ 3.

K § 3 zákona.

(1) Víno vzorkové jest osvobozeno od dávky, je-li zasiláno přímo z výroby šumivého vína jako obchodní vzorek do váhy nejvýše 4 kg včetně obalu těm, kdož se po živnostensku zabývají prodejem šumivého vína, při čemž na každé láhvi musí býti zřetelně vyznačeno, že jde o neprodejné vzorkové víno šu-

mivé. Další podmínkou pro osvobození takových vzorků od dávky jest, že nebyly v témže roce zaslány téže osobě více než dvakrát.

(2) Šumivé víno vyvážené do ciziny jest osvobozeno od dávky za těchto podmínek:

Víno musí býti vyváženo přímo z výroby. Výrobce musí podati před vypravením vína z výroby místně příslušnému důchodkovému kontrolnímu úřadu trojmo písemné ohlášení na tiskopise podle vzoru vydaného finančním úřadem. Toto ohlášení obsahuje tyto údaje: datum vývozu, jméno a bydliště příjemce, způsob dopravy, počet a velikost lahví, druh a značku obalu, cenu každého jednotlivého druhu vína za láhev podle velikosti, úhrnný počet litrů vína u každého druhu a konečné jméno celního úřadu, u kterého má zásilka vystoupiti. Důchodkový kontrolní úřad všechna tři ohlášení potvrdí, jedno vrátí výrobci, druhé si ponechá a třetí zašle výstupnímu celnímu úřadu. Při zásilkách vína, dopravovaných po železnici, připojí výrobce potvrzené ohlášení k nákladnímu listu, při jiné dopravě vydá ohlášení tomu, kdo víno k výstupnímu celnímu úřadu dopravuje. Dopravce jest povinen ohlášení na vývoz vína po dobu dopravy k výstupnímu celnímu úřadu při sobě chovati a dozorčím orgánům na požádání ukázati a u výstupního celního úřadu odevzdati. Výstupní celní úřad potvrdí na obou ohlášeních výstup zásilky podle skutečného stavu, zašle je neprodleně příslušnému důchodkovému kontrolnímu úřadu, který jedno ohlášení vrátí straně.

(3) Za zásilku, o které nedojde důchodkovému kontrolnímu úřadu do 30 dnů ode dne jejího vypravení z výroby vývozní ohlášení potvrzené výstupním celním úřadem, předepíše finanční úřad I. stolice výrobci dávku, nebylo-li výrobcem věrohodně prokázáno, že zásilka vystoupila do ciziny. Rovněž předepíše finanční úřad I. stolice výrobci dávku za schodek vína celním úřadem zjištěný, který vznikl za dopravy z výroby k výstupnímu celnímu úřadu. Předepsání dávky odpadá pouze tehdy, nedošlo-li k vypravení vína z výroby a bylo-li vývozní ohlášení písemně odvoláno u důchodkového kontrolního úřadu, a to nejpozději v den, kdy víno mělo býti podle ohlášení vypraveno z výroby.

§ 4.

K § 4 zákona.

(Viz přílohu.)

(1) Berní známky jsou ve čtyřech druzích, a to v hodnotách 4 Kč, 7.50 Kč, 8 Kč a 15 Kč

o šířce 17 mm a délce 168 mm, tištěné oboustranně na průsvitném, gumovaném papíře, na všech čtyřech stranách perforované. Na líci berních známek jest vyznačena jejich hodnota, v levé polovině jest nápis „Dávka ze šumivého vína“, uprostřed jest malý znak republiky Československé, nad nímž jest drobnějším tiskem vyznačena opět hodnota berních známek, v pravé polovině jest nápis „Za víno mimo dávku do“, případně „Za víno mimo dávku nad“ a konečně jest vyznačena cena vína rozhodná pro placení dávky. Na levé straně pod nápisem a na pravé straně nad nápisem je ornament z vinných listů a hroznů. Rub berních známek jest opatřen podtiskem a gumováním.

(2) Berní známka hodnoty 4 Kč má základní barvu kresby tmavozelenou, pod písmem a hrozny světlou, pozadí a pod čísly peněžních částek červenou. Berní známka hodnoty 7.50 Kč má základní barvu kresby černou, pod písmem a hrozny světlomodrou, pozadí a pod čísly peněžních částek modrou. Berní známka hodnoty 8 Kč má základní barvu kresby tmavohnědou, pod písmem a hrozny žlutou, pozadí a pod čísly peněžních částek kávově hnědou. Berní známka hodnoty 15 Kč má základní barvu kresby černou, pod písmem a hrozny žlutozelenou, pozadí a pod čísly peněžních částek modrozelenou. Rub berních známek všech hodnot je tištěn pod celou kresbou plnou plochou bíle.

(3) Berní známky nalepují se na láhve tím způsobem, že se přelepí přes zátku i zámyčku (kapsli), případně přes jinou uzávěrku láhve tak, aby střed berní známky byl na horní straně uzávěrky a aby obě ramena berní známky byla rovným dílem podél hrdla láhve. Použije-li se ku placení dávky více berních známek na jedné láhvi, musí býti berní známky nalepeny tak, aby ramena jednotlivých berních známek na hrdle láhve navzájem se nekryla.

(4) Výrobci šumivého vína, jichž výroba jest v místě zemských finančních úřadů, jsou povinni kupovati berní známky za hotové u příslušných zemských finančních pokladen, ostatní výrobci jsou povinni kupovati berní známky u berních úřadů příslušných podle místa výroby, případně u jiných státních pokladen, které finanční úřad II. stolice podle potřeby určí.

(5) Berní známky kupují se na odběrní knížky, které musí si výrobce koupiti za úředně stanovenou cenu u úřadu, u kterého jest povinen berní známky odebírat, a při

každém odběru k záznamu předložiti. Odběrní knížka obsahuje tyto údaje:

- a) jméno majitele a sídlo podniku, den, kdy odběrní knížka byla vydána a kterým úřadem,
- b) den, měsíc a rok odběru berních známek, počet a cenu odebraných berních známek,
- c) zúčtovací data a podpis úředníka berní známky vydávajícího.

(6) Ti, kdož šumivé víno dopravují z ciziny, mohou berní známky koupiti u celního úřadu, který zásilku šumivého vína proclívá.

(7) Finanční úřad I. stolice může povolit výrobcům šumivého vína náhradu za upotřebené již berní známky vydáním nových berních známek za láhve, jichž obsah se zkažil nebo vytekl, nebo jež nejsou prodejny pro zkaženou úpravu, jakož i výměnu zkažených ještě neupotřebených berních známek. Žadatel je však povinen zaplatiti jako paušální náhradu výloh, spojených s úředním projednáním žádosti, částku 5% z hodnoty vyměněných berních známek.

§ 5.

K § 7 zákona.

(1) Veřejné dopravní podniky jsou povinny podávati k dožádání místně příslušného finančního úřadu I. stolice tomuto úřadu výkazy o zásilkách šumivého vína, které buď k dopravě přijaly nebo příjemci vydaly. Příslušnost finančního úřadu I. stolice se řídí podle místa podání nebo vydání zásilky.

(2) Výkazy musí obsahovati jméno a bydliště odesílatele a příjemce zásilky šumivého vína, den, kdy zásilka byla k dopravě podána nebo příjemci vydána, dále hrubou váhu zásilky v kilogramech a způsob balení (bedny, koše a pod.).

§ 6.

K § 8 zákona.

(1) Ohlášení, které jsou povinny učiniti osoby uvedené v § 8 zákona, jest podati písemně trojmo u příslušného důchodkového kontrolního úřadu. Toto ohlášení obsahuje:

1. jméno nebo firmu toho, kdo šumivé víno po živnostensku vyrábí nebo prodává a jména odpovědných zástupců;

2. místo, kde se výroba nebo prodej provozuje (stanoviště a číslo popisné) s označením místností výrobních, prodejních a skladních;

3. výrobce šumivého vína jest kromě toho povinen připojiti v trojím vyhotovení situační

nákresy místností výrobních, skladních a prodejních s jejich popisem.

(2) Důchodkový kontrolní úřad potvrdí tato ohlášení, jeden stejnopis vrátí straně, druhý zašle finančnímu úřadu I. stolice a třetí si ponechá.

(3) Podniky již existující musí být ohlášeny podle odstavce 1 nejpozději do 4 neděl po dni účinnosti tohoto nařízení, nové podniky jest ohlásiti aspoň 14 dnů před zahájením provozu; pozdější změny proti původnímu ohlášení jest ohlásiti dříve než k těmto změnám dojde, nepředvídané změny bezprostředně po té, jakmile k nim došlo.

(4) Výrobce šumivého vína jest povinen konati tyto zápisy:

1. Zápis o výrobě šumivého vína s těmito údaji: položka, den, kdy víno bylo do lahví stočeno, s vyznačením počtu lahví podle velikosti a podle druhu vína (hroznové, ovocné), dále den, kdy byla výroba skončena, s vyznačením počtu lahví podle velikosti a podle druhu vína. Zápis o výrobě jest konati postupně, a to neprodleně po výkonu.

2. Zápis o výdeji šumivého vína s těmito údaji: položka, den odbytu, jméno a bydliště příjemcovy, způsob dopravy, počet lahví podle velikosti a podle druhu vína (hroznové, ovocné) s vyznačením ceny vína za láhev a výše dávky ze zásilky. V tomto zápise musí být zapsán veškerý prodej nebo jakýkoliv jiný odbyt vína, tedy na př. víno pro zaměstnance, pro soukromou spotřebu výrobce, víno vzorkové atd. Zápisy o výdeji jest konati postupně, a to bezprostředně před prodejem nebo jiným odbytem vína.

(5) Koncem každého měsíce uzavře výrobce šumivého vína zápis o výrobě a zápis o výdeji sečtením jednotlivých položek v příslušných sloupcích podle druhu vína (hroznové, ovocné), počtu a velikosti lahví. Odečtením součtů lahví vína, jehož výroba byla skon-

čena, od součtu lahví vína stočeného zjistí se knihovní zásoba lahví vína stočeného. Odečtením součtů lahví vína, vykázaných v zápise o výdeji, od součtů lahví vína, jehož výroba byla podle zápisu o výrobě skončena, zjistí se knihovní zásoba vína, jehož výroba byla skončena. Tyto knihovní zásoby zapíše výrobce v první položce zápisu o výrobě příštího měsíce.

(6) Finanční úřad I. stolice může naříditi, aby výrobce šumivého vína konal zápisy o výrobě a výdeji podle vzoru finančním úřadem vydaného.

(7) Kdo po živnostensku prodává šumivé víno, jest povinen na vyzvání finančního úřadu I. stolice konati zápisy o příjmu a výdeji šumivého vína podle obdoby ustanovení odstavce 4 a 5.

§ 7.

K § 9 zákona.

Úřední dozor vykonávají finanční úřady podle svojí působnosti a příslušnosti.

§ 8.

K § 13 zákona.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr financí v dohodě se zúčastněnými ministry. -

Malypetr v. r.

Dr. Bereš v. r.	Bechyně v. r.
Dr. Černý v. r.	Dr. Czech v. r.
Dr. Trapl v. r.	Bradáč v. r.
Dr. Krémář v. r.	Dr. Meissner v. r.
Dr. Dérer v. r.	Dr. Spina v. r.
Dostálek v. r.	Dr. Franke v. r.
Dr. Šrámek v. r.	

Príloha k vládnímu nařízení č. 50/1935 Sb. z. a n.

